

giver nærmere regler om en administrativ *ankeinstans*, som træder i stedet for lovforslagets oprindelige ordning, hvorefter skyldrådet skulle være klageinstans med adgang til at indbringe skyldrådets afgørelse for boligretten.

Der etableres herefter et *vurderingsankenævn* på 5 medlemmer i den enkelte kommune. I Københavns kommune er der dog åbnet adgang til at nedsætte flere ankenævn. Af hensyn til de mindre kommuner er der endvidere åbnet adgang til for flere kommuner i forening at oprette et fælles ankenævn. Formanden udpeges af amtmanden — i København af overpræsidenten — og de øvrige medlemmer af kommunalbestyrelsen. Formanden og to andre medlemmer udpeges blandt personer med kendskab til ejendomsvurdering, mens to vælges blandt huslejenævnsmemberer eller suppleanter for disse, nemlig en ejerrepræsentant og en lejerrepræsentant. Ankeinstansen har beføjelse til at *foretage omvurderinger* og til at *ændre ansættelserne*, også i tilfælde, hvor disse ikke er påklaget. Om bestemmelserne, der også omfatter nødvendige procedureregler, må i øvrigt henvises til de nævnte paragraffer.

Det bliver i første omgang *kommunerne*, der må afholde *udgifterne* ved vurderingsarbejdet, men statskassen yder — ifølge § 11 — kommunerne en *godtgørelse* på 15 kr. for hvert vurderet lejemål. Statens udgifter herved er anslået til ca. 9 mill. kr.

Som det fremgår af ministerens fremsættelsestale og af lovforslagets bemærkninger, var lovforslaget et af den række lovforslag, der skulle udfylde rammerne i de *boligpolitiske forligsaftaler af 18. januar 1966*, som blev indgået mellem socialdemokratiet, venstre, det konservative folkeparti og det radikale venstre. Jfr. herom i øvrigt omtalen af lov om ændring i lov om boligbyggeri (se nærmest foregående sag).

Det hidtidige grundlag for almindelige reguleringer af lejen i den ældre boligmasse havde været *1939-lejen* eller lejen ved første udlejning. Dette havde bl. a. medført, at ejendommene havde fået ret ensartede lejeforhøjelser uanset forskelle i kvalitetudstyr og tilstand. Det kunne ikke udelukkes, at lejen i mange ejendomme allerede i kraft af de hidtidige regler var ført op på det niveau, der måtte anses for rimeligt i forhold til lejlighedens værdi, så det ikke ville være rigtigt at give mulighed for yderligere forhøjelser i disse ejendomme som led i en normalisering.